

Arrest

nr. 175 500 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2014 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekster op 8 augustus 2014 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2014 dient de verzoekster, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Shanghai (China) een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op een familiebezoek. Op 7 augustus 2014 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

Dit is de thans bestreden beslissing die op 8 augustus 2014 aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

- *Andere*

Betrokkene is ongehuwd en heeft een zeer bescheiden pensioen. Betrokkene heeft nog zeer weinig banden met het land van verblijf. Gezien het socio-economische profiel van betrokkene, biedt zij weinig garantie op terugkeer. Er bestaat een reële kans dat er een kort verblijf gevraagd wordt maar een lang verblijf beoogd wordt.

- *Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc.).*

"(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. In een enig middel van haar synthesememorie voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 21.5 en 32.1, a, van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel bevat de volgende toelichting:

"Het weigeringsmotief verwijst naar art. 32.1, a van voormelde Verordening, dat rechtstreekse werking heeft in België en dat stelt:

"(...)"

Onder art. 21.5. van voormelde Verordening wordt bepaald:

"(...)"

Verweerder heeft het motief: "Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld" als volgt toegelicht in diens beslissing:

"Betrokkene is ongehuwd en heeft een zeer bescheiden pensioen.

Betrokkene heeft nog zeer weinig banden met het land van verblijf.

Gezien het socio-economisch profiel van betrokkene, biedt zij weinig garantie op terugkeer. Er bestaat een reële kans dat er een kort verblijf gevraagd wordt, maar een lang verblijf beoogd wordt.

Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf, gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen. (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten, etc.)"

Het middel werd door verzoekster als volgt toegelicht:

Eerste onderdeel: Het ongehuwd zijn:

Het is inderdaad juist dat verzoekster niet gehuwd is, en dit ook nooit is geweest. Wat de relevantie is van deze vaststelling in relatie tot het al of niet verlenen van een kort visum, is niet duidelijk.

Verzoekster is de oudere zuster van mevrouw W. Y. (...), geboren te Shanghai 24.10.1960, die met haar gezin al een lang verblijf in België heeft en trouwens in het bezit is van de Belgische nationaliteit. Andere familie (ouders, broers of zusters) in België is er niet.

Tussen beide zusters bestaat wettelijk geen recht op gezinshereniging, zodat het zeker ook niet de bedoeling kon zijn om, éénmaal in België, dergelijke aanvraag in te dienen bij het gemeentebestuur.

Als verweerder zou bedoelen dat verzoekster mogelijks op onregelmatige of zelfs illegale manier haar verblijf in België zou wensen te verlengen (via aanvraag art.9 bis bijv.), dan is onduidelijk waarom het ongehuwd zijn een negatieve factor zou betekenen.

Het staat immers vast — en verzoekster weet dit zeer goed — dat er buiten een kort verblijf voor familiebezoek, geen rechten op verblijf in België ontstaan of ooit zullen ontstaan. De pertinentie van het motief "ongehuwd zijn" bestaat in casu niet.

Tweede onderdeel: Betrokkene heeft weinig banden met het land van verblijf.

Ook hier is het absoluut onduidelijk wat de betekenis is van dit motief. Indien verweerder met land van verblijf China bedoelt, dan is het een feitelijk totaal onjuiste vaststelling, vermits verzoekster sinds jaar en dag in China verblijft.

Indien met het land van verblijf België wordt bedoeld, dan is er inderdaad slechts de familiale band met haar zuster in België, doch deze vaststelling kan moeilijk als een geldig motief beschouwd worden. Immers, verzoekster wenst juist een kort visum om naar België te kunnen afreizen!

Dit motief heeft dus eigenlijk geen betekenis en is dus opnieuw niet consistent te beschouwen.

Derde onderdeel: Zeer bescheiden pensioen, socio-economisch profiel, geen of onvoldoende garanties op terugkeer wegens geen of onvoldoende bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Dit lijkt het hoofdmotief te zijn voor de weigering.

Welke bewijsstukken werden echter voorgelegd?

- Bewijs oppensioenstelling (Retirement certificate - stuk 2), waaruit blijkt dat de aanvang van de beroepsloopbaan zich situeert in april 1969 en het einde van deze loopbaan in november 2007. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoekster een goed opgebouwde en totale loopbaan heeft van 38 jaar en 6 maanden.

Uit dit attest volgt eveneens dat zij steeds als ambtenaar is tewerkgesteld bij een of andere overheid in Shanghai.

- Bankafschriften: het pensioen van verzoekster bestaat uit twee delen:

1. Het eerste deel bedraagt maandelijks 4.180,- RMB en voor wettelijke feestdagen krijgt zij nog een bonus van 1.000,- RMB erbij (in welk geval 5.180,- RMB wordt uitbetaald).

Zo ontving verzoekster in de periode september 2013 tot op heden maandelijks hetzij 4.180,-, hetzij 5.180,- RMB. (stukken onder 3)

2. Het tweede deel van haar pensioen bedraagt 1.471,20 RMB, ook maandelijks uitbetaald.

Het totaal bedraagt aldus ofwel 6.304,20 RMB, hetzij 7.304,20 RMB per maand.

Een bedrag van 6.304,20 RMB komt overeen met 788,- € per maand.

Dergelijk pensioenbedrag vormt in China geen onaardig pensioen. Dit bedrag vertegenwoordigt trouwens iets meer dan het leefloon voor een alleenstaande in België, uitbetaald door het OCMW !

Uiteraard moet tevens de levensstandaard in China in ogenschouw worden genomen en vergeleken worden met de onze.

Verzoekster heeft dus niet alleen een lange beroeps carrière van 38,5 jaar, maar ook een deftig pensioen.

- Bovendien werden stukken voorgelegd m.b.t het eigendom van een appartement, zie stuk 6: Shanghai certificate of real estate ownership, zodat vaststaat dat verzoekster eigenares is van een onroerend goed, in hetwelk zij trouwens verblijft.

Dit stuk versterkt nogmaals het "socio-economisch profiel" van verzoekster

Vierde onderdeel:

Het is duidelijk dat de beslissing — vermits er zelfs geen melding wordt van gemaakt - in genedele rekening heeft gehouden met de voorgelegde tenlasteneming volgens Bijlage 3bis met loonfiches, waarvan art. 21.5 Verordening nr. 810/2009 stelt dat dergelijke garantstelling "... kan eveneens de toereikendheid van de middelen van bestaan aantonen".

Als deze Telastneming niet zou aanvaard worden, bijv. omdat het inkomen van de garantsteller niet hoog genoeg zou zijn, dan moet dit expliciet in de beslissing, met een accurate motivering, opgenomen worden.

Zoniet is er schending van art.21.5. Verordening nr.810/2009

Conclusie:

De bestreden beslissing miskent zeer manifest de voornoemde bepalingen van de Verordening nr. 810/2009, maar ook de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

NOTA met opmerkingen verweerder:

Samengevat, stelt verweerder dat hij mocht concluderen uit de voorgelegde stukken dat verzoekster een socio-economisch profiel heeft dat weinig garantie op terugkeer biedt zoals

- Het feit dat ze ongehuwd is en dus zeer weinig banden heeft met het land van herkomst (in de beslissing stond echter wel: "land van verblijf" !)
- Een zeer bescheiden pensioen in China. Volgens verweerder waren geen inkomensbewijzen van sept.2013 voorgelegd, blijkbaar wel andere, van vroegere maanden..

Art.21.5 Visumcode heeft betrekking op de toereikendheid van de middelen. die kan aangetoond worden door een bewijs van garantstelling doch de beslissing was gebaseerd op onvoldoende garanties op terugkeer.

Bovendien oordeelt de overheid discretionair, mits correcte feitenvinding, over het bewijs van de voorwaarden.

REPLIEK verzoekster:

1 .Verweerder heeft geen correcte feitenanalyse gemaakt: het enige wat correct beoordeeld werd is het ongehuwd zijn ! De overige 'indicaties' kloppen niet:

- zij heeft wel degelijk een behoorlijk pensioen en heeft dit aannemelijk gemaakt in het verzoekschrift, door te wijzen op haar lange beroeps carrière als ambtenaar van 38,6 jaar en het dienovereenkomstig pensioen dat haar maandelijks uitbetaald wordt. Als voorbeeld werd september 2013 genomen: 6.304,20 RMB of ongeveer 788 €. Dit bedrag is niet elke maand juist hetzelfde en kan verschillen naargelang er bijv.al of niet een feestdag tussen zit.

Uit de beslissing blijkt niet dat een correcte berekening werd gedaan met een omzetting/vergelijking naargelang de levensstandaard van de twee landen.

Verzoekster heeft erop gewezen dat zij voor sommige maanden meer pensioen krijgt in China dan een alleenstaande persoon hier als leefloon terwijl de levensstandaard daar toch een heel stuk lager ligt. Dit werd duidelijk niet in rekening gebracht !

- Ze is eigenares van een appartement in Shangai en dit feit werd niet beoordeeld in het 'socio-economisch profiel' !

- Tussen zusters bestaat geen recht op gezinshereniging en andere familie in België is er niet met wie desgevallend wel hereniging zou kunnen tot stand komen.

2.Het is verweerder zelf die, in zijn beslissing, de band legde tussen enerzijds "geen of onvoldoende garanties op terugkeer" en anderzijds "geen of onvoldoende bewijs (levert) van voldoende bestaansmiddelen (...)

Lees de "Motivatie - Wettelijke referenties" in de beslissing.

Derhalve is het niet onlogisch dat verzoekster art.21.5 Verordening nr.810/2009 aanhaalt. Dus zelfs als zou geoordeeld zijn dat haar maandelijks pensioen tekort schoot - quod non - dan nog moest de tenlasteneming (Bijlage 3) mee in de berekening zitten — quod non in casu of weeral niet blijkt uit de beslissing!

De beslissing is kennelijk onredelijk, duidelijk stereotiep opgesteld en onvoldoende materieel gemotiveerd."

2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 21.5 en 32.1, a van de Verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode,*
- de zorgvuldigheidsplicht,*
- de materiële motiveringsplicht.*

Verzoekende partij houdt voor dat verschillende onderdelen van de bestreden beslissing niet relevant zouden zijn. De motieven dat zij ongehuwd is en zeer weinig banden heeft met China zouden niet pertinent zijn. Het bedrag dat zij aan pensioen ontvangt zou in China 'met onaardig' zijn. Er zou ook geen rekening zijn gehouden met de voorgelegde loonfiches en de tenlastennemingen.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)"

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat een visum kort verblijf (type C) aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd.

Immers is de gemachtigde van de Staatssecretaris van oordeel dat er geen garantie bestaat dat verzoekende partij voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum het grondgebied van de lidstaten zal verlaten en dit omdat zij ongehuwd is en een zeer bescheiden pensioen heeft: er is weinig wat haar bindt aan China zodat er sprake is van een sociaal- economische situatie die weinig garantie biedt op terugkeer.

Verzoekende partij gaat schijnbaar voorbij aan de inhoud van art. 32 van de Schengencode, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen:

"(...)"

Artikel 14 van de Schengencode bepaalt verder dat van de aanvrager van een eenvormig visum wordt verlangd dat hij informatie verstrekt die het mogelijk maakt zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

Verzoekende partij meent dat het feit dat zij ongehuwd is en zeer weinig banden heeft met het land van herkomst, niet relevant zou zijn.

Evenwel wijzen deze elementen erop dat er geen afdoende garantie is op een terugkeer naar haar land van herkomst, in casu China, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om hiernaar in de bestreden beslissing te verwijzen.

Zie ook:

"Immers is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om uit de verzameling van de verschillende elementen die verzoeksters socio-economische situatie kenmerken, met name geen tewerkstelling in het land van herkomst haar jeugdige leeftijd en haar ongehuwd zijn zodat er weinig is wat haar bindt aan haar land van herkomst. en die blijken uit het administratief dossier, te besluiten dat er geen afdoende garantie is op terugkeer. " (R.v. V. nr. 76 338 van 29 februari 2012)

"Dit motief betreft de garanties inzake de terugreis die verzoekster moet kunnen bieden overeenkomstig voormeld artikel. Op basis van artikel 5.1.c) van de Schengengrenscore moet verzoekster immers kunnen staven te beschikken over voldoende middelen van bestaan zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst. Daarnaast wordt opgemerkt dat een visum kort verblijf meebrengt dat de aanvrager zinnens is na dit kort verblijf terug te keren naar het land van herkomst, in tegenstelling tot sommige andere visa bijv. het visum gezinshereniging. De verwijzing naar een legale en winstgevende beroepsactiviteit in het land van herkomst moet samengelezen worden met de andere indicaties die verwerende partij vermeldt in het kader van de niet geleverde garanties op een terugkeer van verzoekster naar Marokko, namelijk dat verzoekster jong en ongehuwd is, haar ouders in België gevestigd zijn en zij geen bewijzen voorlegt van resterende familiale belangen in Marokko. In dit opzicht is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister melding heeft gemaakt van het ontbreken van een officieel bewijs van een legale winstgevende

beroepsactiviteit in het kader van de garanties op een terugkeer van verzoekster." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 27.248 van 12 mei 2009)

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verkrijgen van een visum type C m.o.o. familiebezoek vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rw-cc.ee.be).

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht" (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt uiteraard geen grond tot nietigverklaring uit.

Verzoekende partij poogt nog aan te tonen dat zij noch op basis van het recht op gezinshereniging noch op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet een recht op verblijf zou kunnen verkrijgen. Zulk betoog kan evenwel geen afbreuk doen aan de terechte vaststelling dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet werd aangetoond. Dat zij zelf meent dat zij geen recht heeft op verblijf in België, betreft een eigen appreciatie die daarenboven louter hypothetisch is.

Verzoekende partij stelt tevens dat zij sinds jaar en dag in China verblijft zodat zij wel degelijk voldoende banden heeft met China. Verzoekende partij gaat evenwel voorbij aan de terechte (en geenszins kennelijk onredelijke) vaststelling dat zij niet getrouwd is en een zeer bescheiden pensioen heeft zodat weinig haar bindt aan China.

Verweerder wijst er tevens op dat het op basis van de stukken van het administratief dossier evenmin kennelijk onredelijk is om het pensioen van verzoekende partij als zeer bescheiden te beschouwen. Verzoekende partij poogt in haar verzoekschrift te verwijzen naar het pensioen dat zij in september 2013 verkreeg (iets van een 788 EUR per maand), doch gaat eraan voorbij dat zij bij haar visumaanvraag geen enkel stuk aangaande de inkomsten van september 2013 voorlegde.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Evenmin versterkt het feit dat zij eigenares is van een woning haar socio-economisch profiel.

Tot slot meent verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met de voorgelegde tenlastenneming zodat de bestreden beslissing artikel 21.5 van de Visumcode zou schenden.

Voormeld artikel schrijft het volgende voor:

"5. Bij de beoordeling van de middelen van bestaan voor het voorgenomen verblijf wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf alsmede met de gemiddelde prijzen voor onderdak in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen, op basis van de door elk van de lidstaten overeenkomstig artikel 34, lid 1, onder c), van de Schengengrenscore vastgestelde richtbedragen. Een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesvertrekking kan eveneens de toereikendheid van de middelen van bestaan aantonen."

Verzoekende partij gaat er nogmaals aan voorbij dat de gemachtigde de visumaanvraag heeft geweigerd omdat verzoekende partij onvoldoende garanties voorlegt op terugkeer naar China.

Het loutere feit dat een bewijs van garantstelling de toereikendheid van de middelen van bestaan kan aantonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekende partij kan werkelijk niet ernstig betwisten dat haar voornemen om terug te keren naar China niet kon worden vastgesteld, mede gelet op haar socio-economisch profiel.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, besliste dat de visumaanvraag van haarzelf moest worden geweigerd.

Er dient te worden besloten dat de omstandigheden waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing dd. 7.8.2014, concrete feiten betreffen die steun vinden in het administratief dossier, en die door verzoekende partij niet ernstig kunnen worden betwist.

Ten overvloede laat de verweerder gelden dat de concrete kritiek van verzoekende partij geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

Immers dient te worden vastgesteld dat de kritiek van verzoekende partij uit op de feitelijke vaststellingen. Evenwel dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen, en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken.

Volledigheidshalve verwijst de verweerder naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desbetreffend (zie o.m. in het arrest RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008, nr. 1619 van 10 september 2007, nr. 1927 van 24 september 2007):

"... In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde (cfr. artikel 146bis B. W). In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ook de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn evenmin van die aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond' (RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008).

Het enig middel van verzoekende partij faalt dan ook in rechte.

De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, en gelet op de gegevens waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris op het

ogenblik van het nemen van zijn beslissing beschikte, dat het visum aan verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 32.1.b. van de Visumcode, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(...)

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)”

Te dezen wordt met de bestreden beslissing in toepassing van deze bepaling aan de verzoekster een visum voor een kort verblijf in het Rijk geweigerd omdat haar voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat zij, gezien haar socio-economische profiel, meer bepaald dat zij ongehuwd is, een zeer bescheiden pensioen heeft en nog zeer weinig banden met het land van verblijf heeft, weinig garantie op terugkeer biedt en er een reële kans bestaat dat er in wezen een lang verblijf beoogd wordt, en dat zij geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen.

De verzoekster voert aan dat het feitelijk totaal onjuist is om vast te stellen dat zij nog zeer weinig banden heeft met haar land van verblijf, in zoverre hiermee China bedoeld wordt. Zij stelt sinds jaar en dag in China te verblijven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekster, die de Chinese nationaliteit heeft, eigenaar is van een appartement in China en uit niets blijkt dat zij dat niet bewoont. Gelet op deze elementen en bij gebrek aan een nadere verduidelijking in de bestreden beslissing waarom wordt overwogen dat de verzoekster nog zeer weinig banden heeft met haar land van verblijf, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekster nog zeer weinig banden heeft met haar land van verblijf. Zo de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot deze vaststelling kwam omdat de verzoekster ongehuwd is, wordt er op gewezen dat de loutere omstandigheid ongehuwd te zijn nog niet maakt dat iemand zeer weinig banden zou hebben met zijn of haar land van verblijf en dat die persoon daarom een visum voor een kort verblijf dient te worden geweigerd. Voor het overige wordt met de verzoekster niet ingezien wat de relevantie is van de vaststelling dat zij ongehuwd is voor het al dan niet verlenen van een visum voor kort verblijf.

Voorts werpt de verzoekster op dat uit het door haar voorgebrachte bewijs van haar oppensioenstelling en de voorgelegde bankafschriften blijkt dat zij in China na een lange beroeps carrière van 38,5 jaar als ambtenaar sinds september 2013 tot op heden een pensioen geniet dat overeenstemt met € 788 per maand, wat daar *“geen onaardig pensioen”* vormt en in België *“iets meer (is) dan het leefloon voor een alleenstaande”*. Zij wijst er bovendien op dat zij aan het bestuur stukken had voorgelegd waaruit blijkt dat zij eigenares is van een appartement in Shanghai. In zoverre de verwerende partij er in haar nota met opmerkingen op wijst dat de verzoekster bij haar visumaanvraag geen enkel stuk voorlegde

aangaande haar inkomsten van september 2013, wordt er op gewezen dat het wellicht om een materiële vergissing gaat – uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de inkomsten vanaf december 2013 worden voorgelegd – die evenwel geen afbreuk doet aan de pertinentie van de grief die de verzoekster aanvoert, met name dat zij in China een pensioen geniet dat daar geenszins onaardig is. Gelet op het gegeven dat de verzoekster in China sinds december 2013 een pensioen geniet dat overeenstemt met € 788 per maand en uit niets blijkt dat dit (naar Chinese normen) een zeer gering pensioen zou zijn of dat dit voor haar geen voldoende bestaansmiddelen zouden zijn en gelet op het gegeven dat de verzoekster in China bovendien eigenares is van een appartement, wat met zich brengt dat zij geen woninghuur dient te betalen waardoor haar socio-economisch profiel – in tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen tracht voor te houden – wordt versterkt, is het kennelijk onredelijk om te stellen dat de verzoekster, gezien haar socio-economische profiel, weinig garantie op terugkeer biedt, temeer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster reeds een terugreis van Brussel naar Beijing had voorzien op 7 oktober 2014, en dus vóór het verstrijken van de termijn van negentig dagen waarvoor het visum werd aangevraagd.

Aldus wordt in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat het voornemen van de verzoekster *“om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten (...) niet (kon) worden vastgesteld”*.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2014 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

D. DE BRUYN